

1.

Az olasz előrevetette magát. Alacsony, sovány, de izmos, kisportolt ember volt, s ami hiányzott a magasságából, azt bőven kipótolta éles szeme és meglepő gyorsasága.

Liebermann még háritani tudta a tör szúrását, de a mozdulat kibillentette az egyensúlyából. Nem tudott azonnal ellentámadást indítani, ellenfele pedig máris újra támadott. Az olasz tőrének hegye veszélyesen közel járt bélelt vívókabátjának szívtájékához.

Egyensúlyát visszanyerve Liebermann úgy döntött, megkockáztat egy *passé*-t – az olasz háta mögé ugrott és hátrált néhány lépést. Forró arcán verítékcseppek gördültek le. Az olasz vállat vont és közönyét demonstrálандó meglengette néhányszor a tőrét a levegőben, aztán könnyedén megfordult és arrogánsan felemelt fejjel készenléti helyzetbe állt.

Liebermann lassan közeledett. Az olasz laza tartásban állt, könnyedén tartva florettjét. Mintha egy pillanatra lanyhult volna a figyelme.

A két fegyver fémes csörrenéssel egymásnak ütdött, az olasz tőre megadta magát és meghajolt a csapás ereje alatt. Liebermann már elégedetten nyugtázta, hogy sikerült meglepnie ellenfelét – de a vívómeister hátrálása csak taktika volt. Signor Barbasetti fegyvere a következő pillanatban már körüláncolta, aztán egy finom mozdulattal félreütötte Liebermann tőrét. A fegyver hegye megint az orvos szíve fölött állt meg. Liebermann hátrált, védekező manőverek egész sorával próbálkozott, de így is alig tudta háritani az olasz újabb heves támadását.

Körözve kerülgették egymást, a két fegyver össze-összecsrérent.

– Számítania kellett volna a *froissement*-ra, doktor úr – oktatta Liebermann az olasz, s kedélyes mozdulattal a halántékára bökött. – Gondolkodjon, doktor úr! Ha nem gondolkodik vívás közben, már el is veszítette a csatát!

Liebermann az olasz arcát rejtő maszkot fürkészte, próbált legalább megsejteni mögötte valamilyen mozdulatot, érzelmet, gondolatot, mosolyt – de a drótfonat átláthatatlan volt.

A török ismét egymáshoz értek, pengéjükön megvillant a reggeli nap fénye. Apró porszemcsék kavarogtak a levegőben.

Barbasetti újabb csele ismét hátrálásra kényszerítette Liebermann, aki azonban ezúttal nem vesztette el az egyensúlyát, és egy szándékosan elrontott manőverrel vágott vissza. Barbasetti a hiba láttán azonnal újra támadott, Liebermann pedig kitért és olyan erővel csapott a mellé elzúgó törre, hogy ellenfele kishíján elejtette a fegyverét.

– Bravó, doktor úr! – nevetett az olasz. – Kitűnő *falso* volt!

– Köszönöm, Signor.

Barbasetti megállt, felemelte és tüzetesen megszemlélte a törét, aztán megcsóválta a fejét.

– Egy perc türelmet, doktor – pillantott Liebermannra, aztán átsietett a vívóterem túlsó végébe, ahol egy masszív asztal állt. Az olasz az asztal lapjához nyomta a fegyver hegyét, és figyelte a tör hajlásának ívét.

– Minden rendben, Signor? – érdeklődött Liebermann.

– Úgy látom, igen.

Barbasetti kihúzta magát és visszasétált a gyakorlótérre.

– *En garde*, doktor úr!

Újabb kölcsönös támadások következtek, Liebermann tőre megcsúszott ellenfele pengéjén. A vívómester egy lökéssel támadott, és Liebermann ezúttal elesett, de még volt ereje háritani a támadást.

Barbasetti hátrált egy lépést.

– Szép volt – bólintott elismerően.

Liebermann lenézett a fegyvere hegyére, és látta, hogy a penge vége remeg. Be kellett ismernie, hogy kifáradt. A vívőlecke után megiszik egy kávét valamelyik környékbeli kis kávéházban az Anatómiai Intézet közelében. Enni is kellene valamit, tudatta vele megkorduló gyomra.

– *En garde!* – bömbölte fölötte újra Barbasetti, aki észrevette feltápaszkodó tanítványának elkalandozó gondolatait. Lenyűgözően pontos megfigyelő volt.

A pengék ismét egymáshoz csattantak, a fémes hang betöltötte a vívótermet. Mintha az ellenfele is fáradna, gondolta felbátorodva Liebermann. Signor Barbasetti mozgása árnyalatnyit ugyan, de lassult, s táncoló mozdulatai is mintha kímélettebbek lettek volna.

Az olasz kivédte Liebermann erőteljes támadását, s egy pillanatra védtelenül maradt a mellkasa. Nagyon ritkán adódott ilyen lehetőség, és Liebermann azonnal élt is vele. Felemelte a törőt és szűrni készült.

Befejezni azonban már nem tudta a mozdulatot. Szinte lebénította az erős nyomás, amit a szíve fölött érzett. Lenézett és döbbenet láttá, hogy Signor Barbasetti törének hegye pontosan az ötödik és a hatodik bordája között mélyed a vattázott gyakorlókabátba.

– Nem értem – ismerte be őszintén Liebermann.

– Nem összpontosított elég erősen, doktor úr. Elegendő egyetlen ilyen hiba, és már el is vesztette az összecsapást... vagy éppen az életét, adott körülmények között...

Barbasetti üdvözlésre emelte saját pengéjét. Liebermann udvariasan viszonzta a gesztust, magában beismerte, hogy a vívómesternek igaza van. Az utóbbi percekben képtelen volt teljesen elszakítani a gondolatait egy kis kávéházi asztal képétől, rajta frissen sült, ropogós péksütemények, szilvalekvár és vaj, mellette pedig egy kanna forró, gőzölgő, friss feketekávé.

2.

Oskar Reinhardt felügyelő határozottan lépkedett az emelkedő ösvényt szegélyező fák között. Amikor egy pillanatra megállt és kurta pillantást vetett a háta mögé, látta a schönbrunni kastély ablakait megcsillanni a fák között. Ragyogó tiszta, hideg reggel volt, a talajt dér lepte. A cipőtalpa alatt meg-megreccsent a száraz avar.

Évek óta nem járt az állatkertben, s most eszébe jutottak azok a régi idők, amikor a leányai még kicsik voltak. Akkoriban gyakran jöttek ki ide, és Reinhardt jól emlékezett, hogyan nyílt tágra Mitzi szeme az oroszlánok láttán, és hogyan kacagott Theresa az ugrándo-zó majmonkon. Tarka, boldog képek merültek fel az emlékeiből, és a felügyelő elmosolyodott. A következő pillanatban azonban már büntudat ébredt benne: azokhoz a régi időkhez képest túl keveset törődik a családjával, túlságosan elhanyagolja a lányait. Hiába, egy rendőrnyomozó élete nem sok teret hagy a magánéletnek. Amikor éppen nem nyomoz, a papírmunkával kell bajlódnia, soha el nem fogyó nyomtatványokat kell kitöltenie, jelentéseket kell fogalmaznia. Ugyan mikor lenne ma-napság ideje kijönni a lányokkal az állatkertbe?

Előtte masszív, öntöttvas kapu magasodott. Ahogyan közelebb ért, Reinhardt már az aranyozott betűk ívét is ki tudta venni a bejárat felett: Állatkert.

A kapu alatt hosszú télikabátot viselő, jól megtermett férfi várakozott kezében cigarettával. Jobbra-balra lépegetett, topogott a lábával, megint tovább ment. Amikor megpillantotta a közeledő Reinhardtot,

megállt és hevesen integetni kezdett, mintha fennállt volna a veszélye, hogy a felügyelő nem veszi észre a rá váró alakot a kihalt tájban.

– Végre itt van, Istennek legyen hála! – fogadta lelkesen.

– Pfundtner úr? – Amikor a férfi bólintott, Reinhardt kezét nyújtotta. – Reinhardt rendőrfelügyelő.

Kezet fogtak.

– Nagyon hálás vagyok, amiért ilyen gyorsan kijött, felügyelő úr – hálálkodott az állatkert igazgatója, s már meg is indult Reinhardt előtt. – Erre, erre tessék... mutatom az utat...

Miközben sietősen lépkedett, egy pillanatra sem hagyta abba az izgatott beszédet.

– El sem tudom képzelni, ki lehet képes ilyesmire! Soha életemben nem láttam még ilyen szörnyűséget! Felfoghatatlan, hogy ilyesmi megtörténhet! – Pfundtner úr az égnek emelte a kezét és borzongva megrázta a fejét. – Mitévő legyenek? Soha nem leszünk képesek pótolni Hildegardot! Az *eunectes murinus* ilyen csodálatos példánya talán nem is létezik több! Még a császár is a rajongói közé tartozott! Porig sújtja majd, ha meghallja a rettenetes hírt!

Ahogy a ketrecek előtt haladtak el, néhány állat érdeklődve pillantott fel, egy nagymacska még oda is szökkent a rácshoz.

– Mikor történt a... az eset? – érdeklődött Reinhardt.

– Reggel hét órakor.

– Ilyen pontosan tudni lehet?

– Igen, ugyanis hét órakor kezdődik a reggeli etetés.

– Ezek szerint egy állatgondozó is a közelben volt?

– Arnoldt úr. Leütötték, elvesztette az eszméletét.

– Miközben az állatot etette?

– Nem, még előtte. Éppen az eledelt készítette elő a szomszédos kamrában.

Az egyik ketrechen mélyet morrant egy hatalmas tigris. Olyan volt a hangja, mint amikor víz folyik le gurgulázva a lefolyócsövön.

– Ön jól ismeri Arnoldt urat? – fordult vissza Reinhardt az igazgatóhoz.

– Hogyne, kérem. Minden alkalmazottunkat jól ismerem. Arnoldt úr kiváló ember.

– A behatoló tehát leütötte Arnoldt urat és elvette tőle a kulcsot?

– Pontosan.

– Azután pedig kinyitotta az ajtót és bement a verembe?

– Ahogy mondja, felügyelő úr.

Az állatkertet csillagos elrendezésben alakították ki, az utak a központi épülettől ágaztak kifelé. Az összes állatházat ugyanolyan mustársárgára vakolták, mint a közeli nagy kastélyt, ami jól emlékeztetett azokra az időkre, amikor az állatkert még császári menaszériaként működött. A hatalmas park középpontjában állt a nyolcszögletű, dombrövelűvel és kővázakkal díszített, elegáns főépület.

– Hány órákor nyitnak? – érdeklődött Reinhardt.

Az igazgató lesújtottan pislogott.

– Azt sem tudom, kinyissunk-e ma egyáltalán? Az összes munkatársunkat mélységesen lesújtotta ez a tragédia.

– A látogatók viszont nagyon csalódottak lennének – emlékeztette Reinhardt.

– Ez igaz, felügyelő úr. Igaz. – Pfundtner úr kihúzta magát. – Ahogy Önnek, úgy nekünk is megvannak a kötelezettségeink a társadalommal szemben.

– Méghozzá nagyon komoly kötelezettségek – bólintott Reinhardt.

– Magam is számtalan kellemes, boldog délutánt töltöttem itt a családommal. Két kislányom van...

Nem fejezte be a mondatot, látta, hogy így is elérte a kívánt hatást. Pfundtner úr halványan elmosolyodott és még jobban kihúzta magát.

– A legnehezebb körülmények között is megteesszük a kötelességünket, felügyelő úr.

Valahol egy távoli zugban felrikoltott egy állat, valószínűleg a park egyik egzotikus madara lehetett.

A két férfi elkanyarodott a nyolcszögletű épülettől jobbra. Már közel jártak a céljukhoz.

Egy hátsó ajtón át léptek be a hullóházba. Bent párás meleg fogadta őket, szinte fojtogató volt a kinti hideg után. Egy nyitott ajtó mellett nagydarab állatgondozó várakozott.

– Erre tessék – mutatta az igazgató, a gondozó pedig a falhoz húzódott, hogy főnöke és a felügyelő elférhessen mellette az ajtó mögött induló keskeny folyosón. A folyosó egy kisebb helyiségbe vezetett, ahol furcsa látvány fogadta a felügyelőt. Egy széken bekötözött fejű állatgondozó ült, mellette elegáns, sötét öltönyt viselő úriember állodgált borús tekintettel. Valószínűleg ő volt az orvos, aki a turbánszerű kötést készítette. Tőlük balra egy nagy márványlapon állati tetemek tornyosultak. Reinhardt igyekezett elrejteni undorát a vértócsában heverő testrészek láttán.

Az igazgató előrelépett és kérdő tekintetét a bekötözött fejű gondozóra szegezte.

– Jobban van?

Az orvos bólintott.

– Sokkal jobban. Enyhe agyrázkódást szenvedett, de egy ilyen erős ütés után ez nem is csoda. Néhány napi fekvés rendbe hozza.

Reinhardt is előre lépett.

– Feltehetnék néhány kérdés Arnoldt úrnak?

– Semmi akadálya – bólintott az orvos. – Bár nem hiszem, hogy sokat segíthetne. A fejre mért ütés a legtöbb betegnél részleges emlékezetvesztést okoz, még hozzá általában azokat az eseményeket felejtik el, amelyek közvetlenül az erőszakos cselekmény előtt történtek.

– Arnoldt úr esetében is ez a helyzet?

– Sajnos ő szinte semmire nem emlékszik a mai reggelből. Felkelt,

megreggelizett, de hogy utána mi történt, sajnos kiesett az emlékezetéből.

Reinhardt a gondozóhoz fordult.

– Így van, Arnoldt úr?

A gondozó megmozdult, hogy felálljon, de az orvos határozott mozdulattal a vállára tette a kezét.

– Maga maradjon csak szépen ülve!

A gondozó engedelmesen ülve maradt.

– Emlékszem, hogy felkeltem és leültem reggelizni... tojást ettem és kovászos uborkát... A következő, amire emlékszem, hogy itt tértem magamhoz. A földön feküdtem és Walter... Walter segített feltápászkodni.

– Walter?

– Az én vagyok – szólalt meg az ajtóban álló nagydarab állatgondozó.

– Walter Grundlach. Éppen a hiénák kifutója felé mentem, amikor észrevettem, hogy nyitva van a hullóház hátsó ajtaja. Mindig zárva tartjuk, ezért benéztem, ki hagyhatta nyitva. Akkor láttam meg Arnoldt urat. A földön feküdt.

– Hol?

– Körülbelül ott, ahol Ön áll most, felügyelő úr. A lába kilógott a folyosóra.

– Nem látok vért a padlón – állapította meg Reinhardt. – Feltörölték?

– Nem volt vér – szólalt meg újra az orvos. – Semmilyen vérzéssel járó sérülés nem keletkezett. Úgy tűnik, Arnoldt urat nagy erővel, hátulról ütötték fejbe, de feltehetően pusztá kézzel, nem pedig valamilyen fegyverrel. Valószínűleg ököllel mérték rá az ütést.

Előre hajolt és az állatgondozó nyakára mutatott.

– A nyakcsigolya környékén üthették meg. Csúnyán fel is dagadt a környéke.

Reinhardt az ajtóban álló férfihoz fordult.

– A nyitott ajtón kívül semmi szokatlan dolog nem tűnt fel Önnek, Grundlach úr?

A gondozó megrázta a fejét.

– Semmi, bár megmondom őszintén, nem nagyon nézelődtem. Inkább Arnoldt úrnak igyekeztem segíteni, aztán pedig futottam az igazgató úrért.

Reinhardt újra az orvoshoz fordult.

– Tartós emlékezetkiesésre számíthatunk?

– Nehéz megmondani. Vannak betegek, akiknél gyorsan visszatérnek az emlékek, másoknál nagyon sokáig is eltarthat a folyamat. Várunk kell, nem tehetünk mást.

– Mégis, mennyire becsülné a várakozási időt, doktor úr? – erősködött Reinhardt.

Az orvos lenézett Arnoldtra és a homlokát ráncolta.

– Fennáll a lehetőség, hogy eltart egy ideig – mondta végül lassan.

A legtöbb kollégájához hasonlóan óvakodik az egyértelmű kijelentésektől, állapította meg a felügyelő, és körbejártatta tekintetét az egybeülteken. Az orvos, az igazgató, a két gondozó – mindannyian olyan várakozásteli tekintettel fordultak felé, mint akik tőle várják a helyzet megoldását.

Megköszöri a torkát.

– Hol találom a... – Egy pillanatra elbizonytalanodott a megfelelő szót keresve. Nem akart holttestet mondani, de nem tudta, mit mondhatna helyette. – Hol található jelenleg a... földi maradványok?

Remélte, hogy ezzel a megfogalmazással nem követ el kegyelemsértést az áldozattal szemben.

Az igazgató egy másik ajtóra mutatott, amely a szőrös állattetemek tornya mellett nyílt.

Reinhardt lenyomta a kilincset és kinyitotta az ajtót. Nehéz, erős szaggal terhes levegő csapott az arcába.

Átlépett a küszöbön és körülnézett.

Mintha hirtelen az őskorba került volna vissza. A verem egy nagy, lapos fenekű tálra emlékeztetett, amelynek agyagból készült pereme sziklakövek és trópusi növényzet alatt húzódott. Egy mélyedés fölött magányos, meggömbült törzsű fa állt, a mélyedésben elszíneződött, sötét víz tükre csillogott. A tetején nagy foltokban algák lebegtek smaragd szigetekként.

Reinhardt visszafordult a hangosan sóhajtozó igazgatóhoz.

– Kik jártak itt bent ma reggel?

– Én bejöttem – felelte az igazgató. – És velem volt Grundlach úr is. Reinhardt az orvosra pillantott.

– Ön is bejött a verembe, doktor úr?

– Nem, felügyelő úr. Én kizárólag a sérült úriemberrel foglalkoztam. Időm sem lett volna bent körülnézni.

Reinhardt újra az igazgatóra nézett, aki előrenyújtotta a karját.

– Erre... erre van...

A felügyelő bólintott.

– Arra kérem, Pfundtner úr, hogy mögöttem jöjjön, és ha lehet, a nyomomba lépjen. Ha lehet, a köveken lépkedjünk, ne a földön.

– Miért?

– A lábnyomok miatt.

Reinhardt fellépkedett egy alacsony kis dombra. Igyekezett a szikladarabokra lépni, s érezte, ahogy azok a talajba süppednek a súlya alatt. A párás hőségben veritékcseppek ültek ki a homlokára.

Az állat egy nagy homokkupac mögött feküdt, és Reinhardt hiába számított a látványra, mégis meglepte a tetem mérete.

A kígyó óriási volt. Az ősi mondák legendás szörnyei, baziliszkusok, tengeri kígyók lehettek ekkorák – a mód pedig, ahogyan az állatot megcsónkították, csak még jobban kihangsúlyozta rendkívüli méreteit.

– Ő Hildegard – jelentette be drámai hangon az igazgató. Reinhardt a tetemet látva már jobban átérezte a megrázkódtatást, amit Pfundtner úr elszenvedhetett.

A kígyót három részre vágták, majd a fejét, a törzsét és a farkát egy méteres közökkel ív alakban egymás mellé fektették a földre a vízpart mellett. Döbbenetes látvány volt: a három testrész együttes hossza egy városi villamoskocsit is meghaladta. Csak a középső rész elég hosszú volt ahhoz, hogy egy gyermek eltűnhessen benne.

A két férfi leereszkedett a maradványok mellé, és Reinhardt lehajolt, hogy szemügyre vegye a kígyó szemét. Hildegard két szeme és a két orrlyuka egymástól távol ült a kígyó nagy, lapos fején. Kődarabbal kitámasztott szájából rózsaszín, villás nyelv lógott ki. Bizarr, már-már művészi volt az elrendezés.

A kígyó bőre a víz felszínéhez hasonló zöld színben pompázott, rajta tojás alakú fekete foltokkal. Reinhardtot lenyűgözte a bőr szerkezete. Az összes apró pikkely vagy mélységes fekete volt, vagy obszidiánként csillogott. A törzs két végén látni lehetett a belső szerveket.

– Rendkívüli – mormolta maga elé a felügyelő. – Igazán rendkívüli...

– Csak egy örült műve lehet! – jajdult fel mögötte az igazgató. – Biztosan a tébolydából szökött meg!

A kígyó testrészeinek végénél véres sár gyűlt össze.

– Piton volt? – pillantott fel Reinhardt.

– Nem, dehogy! Hildegard anakonda, vízi kígyó... azaz csak volt szegény. Egy boa.

– Nem mérgekígyó tehát?

– Dehogy, dehogy! Az *eunectes murinus* óriáskígyó, a vadonban a vízben él, a felszín alatt úszik, és akkor kapja el az áldozatát, amikor az inni megy.

– Hogyan öli meg a zsákmányát? Megfojtja?

– Összeroppantja vagy vízbe fojtja. A boának nagyon erős az állkapcsa, még egy nagyobb állatot is könnyedén le tud húzni a víz alá.